

Foto K. L. M.

AVONDDIENST

Door den maanbelichten hemelkoepel naar het oude Londen

door MARY POS

VOORJAAR IN DE SPAARNESTAD

OP DEZEN EERSTEN VOORJAARSDAG staat de hemel heel hoog boven de oude Spaarnekstad en in uitbundig oranje verdwijnt de zon achter den goudflonkerenden groenen koepel van de nieuwe St Bavo. Het licht valt in rooden schijn over de twee vierkante torens, die nu in dezen oplaaienden gloed veel van hun banaliteit verliezen. In de gedaanteverwisseling, die ze thans ondergaan, doen ze niet meer die brute afbreuk aan den Oosterschen droom, welke eertijds deze heerlijke kathedraal zonder die stugge torens was, al werd zij ook honderdmaal neergezet op een plaats, waar ze niet thuis hoort en waar haar schoonheid nimmer tot haar volle recht zal komen.

En in dit feestelijk licht spelen kinderen in luidruchtig plezier in de smalle straten en langs het glinsterend water van het historische Spaarne, dat vroolijk met versnelden golfslag stroomt naar het eeuwenoude Spaarndam en naar de Mooie Nel, het kleine, uitverkoren waterparadijs, waar de zingende wind blaast in opbollende zeilen.

Om den kleinen fijnen toren van de verweerde oude Bavo scheren uitdagend vele vogels, stijgen overmoedig hoog naar den hemel, de plotseling gekomen lente jaagt door hun bloed en maakt ze overmoedig, en een auto snort naar den wijden polder, soms claxonnend zonder dat het strikt noodzakelijk is, maar ook dat doet het voorjaar...

Slank en recht glijden de wegen door de zachtgroenende lichte en donkere akkers, wegdoezelend in een grijsheid, die begint bij den horizon. Groot en rood en goud staat de zon nu tusschen de silhouetten van de twee Bavo's, de sluiers over de landen beginnen te gloeien, kinderen spelen op elke wegkruising, honden blaffen en ontelbare spreuwen sijpen in de hooge boomen rondom een boerenhofstede. Heel de polder leeft op in het licht, dat op dezen eersten voorjaarsdag vaart over de landen.

Als wij Schiphol naderen is de zon verdwenen, een roode gloed hangt daar waar de zee moet zijn, sterren

glimmen aan en het vliegveld licht op in het duister. In die vreemde mengeling van laatste daglicht en lampenschijn stijgen we omhoog. De kleine huizen met het roode oog onder hun puntig dak, de flonkerende toren, de vlamme Shell-letters, het restaurant met z'n vele lampen, ze glijden om ons heen, dalen lager en lager en wij klimmen hooger, onder ons ligt de aarde donker en geheimzinnig en het zijn alleen de fabelachtig rechte sloten, vaarten en kanalen, die zacht glanzen in een allerlaatsten lichtschijn.

Wat is het glijden door de lucht bij het schoonste weer, op het klaarst van den dag, wat is zelfs het vliegen boven de wolken, een glinsterende, witte, stralende, onwerkelijke wereld, hierbij vergeleken? Dit is werkelijkheid en sprookje beide! Het rijk der lilliputters, eenzame boerderijtjes waar door de kleine vensters een gouden licht naar buiten straalt, auto's als kinderspeelgoed, wier miniatuurkoplampen hun lichtbundeltjes over een centimeter breeden weg doen vallen, fietsers, die in snelle vaart door de duisternis gaan, alleen maar waar te nemen door het lampje voor op den kop van hun ijzeren paardje, een gloeiende speldenknop gelijk. Heel vaag glanst de bochtige rivier tusschen haar schemerig verlichte oevers, bootjes glijden er voort, een rookwolkje verdoezelt de roode, groene en witte sterren. En over dit wereldje vol leven houden lichttorens beschermend de wacht, speurend glijdt hun glanzend oog door het duister.

Ons vliegend huis, van binnen heelemaal donker gelaten, heeft in elk van z'n roode zetels een bewoner van diezelfde miniatuurwereld daar beneden; en onze hoofden zijn gebogen tot vlak bij de heldere vensters: sprookjes uit onze kinderjaren, die we nu in werkelijkheid mogen beleven. Stil worden we onder het besef van onze eigen nietigheid, en nu begrijpen sommigen van ons misschien hoe klein deze aarde moet zijn in de oogen van een eeuwig, almachtig, alomtegenwoordig God, die in een oneindig heelal afstanden heeft gelegd, met tienduizenden lichtjaren te meten.

En wij vragen ons af: is het soms terwille van die kleinheid en nietigheid en afhankelijkheid, dat Zijn liefde voor ons zoo onbegrijpelijk groot is en Zijn geduld haast eindeloos? Want kunnen wij zelf ook niet geroerd worden door alles wat zwak en klein en hulpeloos is?

Dorpen glijden onder ons voorbij: uit een glanzend centrum loopen hun verlichte wegen tot ver in het don-

ker, en dan opeens, als wij een oogenblik in het veilige duister van de cabine hebben gezien en weer naar buiten kijken is het of wij tusschen de sterren vliegen. Want niet alleen rondom ons, in een hemel waar de maan opstijgt, schitteren ze, maar heel die wereld daar beneden, voor zoover we thans zien kunnen, is bedekt met flonkerende lichtjes. In rechte lijnen, prachtig symmetrisch, gaan ze van centrum naar centrum, steeds glanzender wordt het licht, tot daar in uitbundigheid ligt te stralen het hart van een der belangrijkste steden van dat lilliputterland. In de sprookjeslichte straten zien wij de auto's als torren met twee zoeklichtjes voor op den kop draaien en parkeeren, trams glijden als glimwormen voort, lichtreclames floepen uit en aan, en de wezentjes, die zich daar verdringen voor de winkels en heilglanzende étalages in deze speelgoedstad, zijn zóó klein, dat we er een half dozijn van in onze hand zouden kunnen nemen. Voort glijden straten en pleinen, vijvers en singels, steeds anders wordt het aspect, bruggen en havens volgen, booten en bootjes, volkomen compleet ondanks hun miniatuurgrootte: we zien hier een verbijsterende werkelijkheid, een werkelijkheid, waarvan we alleen maar geweten hebben toen we nog kinderen waren... Sprookjes uit den schoonsten tijd van ons leven, die we nu als groote menschen echt beleven mogen...

En het wonderlijke ervan is, dat we het heel echt hebben kunnen beleven, hoewel we weten, dat het onze groote, stoere, ondanks de crisis zoo expansierijke havenstad is, die daar ligt, en ondanks dat wij diezelfde wereld al zoo dikwijls hoog uit de lucht gezien hebben. Maar in het heldere licht van den dag, in de stralende zon, bleef daar altijd tusschen ons en de aarde de afstand, die ons scheidde, zagen wij glashelder hoe hoog wij zelf gestegen waren boven die werkelijkheid daar beneden. Doch nu in het duister viel alle afstand weg: wie zou zeggen hoe vlak wij over dit dwergenrijk vlogen? Dit was niet meer de wereld der menschen, die wij boven op haar kop zagen, want deze lilliputterstad had diepte en relief door de ontelbare lampen van z'n winkels en straten, leefde intens en bewogen door den wirwar van gouden licht, glinsterend tot in z'n verste buitenwijken...

Pas wanneer ons vliegend huis gaat zwenken en de dwergenstad, in haar haastig ons tegemoet komen, begint te groeien, te groeien, komen we in de werkelijkheid terug, en met beide voeten staan we weer in het nuchtere leven, wanneer we denderen over het grasveld van Waalhaven.

Over de zee

Als we weer opstijgen is het heel stil en licht in de cabine, bijna allen hebben ze ons verlaten, en slechts een enkele gast gaat op dezen rustigen, lichten maanavond over de zee.

De lampen branden nu, avondbladen en nieuwe tijdschriften in verschillende talen liggen op ons te wachten. Rotterdam glijdt naar den horizon, lichtjes doemen op en verdwijnen, een vuurtoren werpt z'n lichtbundels als een prachtig stralende ster over de aarde en de zee, en onder ons glijdt de heele reis een klein, zwart vlieg-machientje over het land en het water: onze schaduw, die, nu de maan vol en groot omhoog klimt, ons rusteloos vergezelt.

We hebben onze lectuur en ons kauwgum en ik word nog verwend met Haagsche hopjes, want elke reizende vrouw vindt hiervan den laatsten tijd een monsterdoosje in de groote envelop met paperassen, die aan elken passagier uitgereikt wordt.

De zee droomt in het maanlicht. Nauwelijks ziet men het water schuimen en de kleine zwarte vliegmaschine volgt onvermoeid haar weg over de golven.

Regelmatig snorren de motoren, wij hooren het nauwelijks meer, zien alleen den rooden gloed daarbuiten, die zichtbaar wordt vlak achter de propellers. Als groene sterren flonkeren de lichtjes opzij van de enorme vleugels... dan vergeten we den tijd in het nieuws van krant of tijdschrift, slapen tenslotte een beetje.

Als ik opgefrischt wakker word komt Londen groot en geweldig, dwars door nevels ons tegemoet, landen we op Croydon.

Enkele uren na den ondergang van de zon tusschen de twee Bavo's, na den tocht door den voorjaarsblijen polder, na de vlucht over een sprookjesrijk, raast het verkeer van het nuchtere Londen op Piccadilly circus rondom me en de mist, die de maan verdoezelt en de einders der straten in nevelen verbergt, voorspelt wat ons den volgenden dag te wachten staat...

OPVOEDING

Een goed voorbeeld is het beste, wat ouders hun kinderen op den levensweg kunnen meegeven.

Die gelooven, haasten, ook in de opvoeding, niet. Zij werken voor de eeuwigheid. Nog in lang wenschen zij de vrucht niet te zien.

Wij zouden allen uitstekende paedagogen zijn, als wij onze kinderen alleen in theorie konden opvoeden.

De oievaar (uiver, eiber)
Het bereiden van het nest.